

Život na GOČku

Školní akce

Uvnitř tohoto vydání:

Pálavou na kole	2-5
Krásy Ostravska	6
Řecko 2014	7-8
Putování Zlínským krajem	9-12
Mayové	13-15
Seznamovací kurz	16-23
Vtipy	24

Co je nového?

Vtipy

Pálavou na kole

Je středa 24. června, 8 hodin ráno. Před otrokovickým nádražím se kumuluje podezřelá skupinka cyklistů. Ano, jsou to oni. Dvacítka nejodvážnějších, kteří za chvíli nastoupí i se svými stroji na palubu osobního vlaku, jenž je dopraví na místo určení. Nervozita by se dala krájet. Vydrží následující tři náročné dny všichni účastníci i jejich technika?

Nebojte se, nečtete žádnou upoutávku na akční film. V tomto článku se dozvíte, jak probíhala jedna z letošních červnových akcí, přesněji ta s názvem Pálavou na kole 2015.

Prvním dopravním prostředkem, jež jsme použili, nebyla překvapivě kola, ale vlak. Ten nás dovezl do Břeclavi, kde jsme již museli osedlat naše „oře“ a vydat se do kempu v nedaleké Lednici.

Nyní bych měl nejspíš popsat ony luxusní haciendy, které se nám měly stát na následující tři noci útočištěm. Jednalo se o pistáciově zelené chatky zbouchanou z trámků velmi rozlič-

ného původu. Po vstupu do tohoto, řekněme příbytku, jsem si připadal jako archeolog, který jako první vstoupil do Tutanchamonovy hrobky. Více zatuchlou místnost byste jen těžko hledali. Mezi vybavení chatek patřila skříň bez poliček, lednička, která vše měnila v kus ledu a 4 postele, jejichž vrzání se rozléhalo do širokého okolí.

První den jsme zakončili krásnou večerní procházkou Lednicí. Další den jsme se po velmi vydatné snídani (rohlík se sýrem) již vydali na svých kolech poznávat Jižní Moravu. Naše první vyjíždka, která dohromady měřila něco okolo 70 kilometrů, vedla přes Lednici, Valtice a Mikulov. O jižní Moravě se říká, že je velmi rovinatá. Bohužel jsem se přesvědčil o pravém opaku. Tolik kopců jsem nevyjel dohromady za celý život. Několikrát jsem měl sto chutí hodit kolo do příkopu a dostat se zpět do Lednice stopem. Bolest v nohou našťastí tlumily krásné scenérie všude přítomných, sluncem zalitých

vinic. Túru jsme všichni ve zdraví zakončili výbornou večeří v příjemné lednické restauraci. Po příjezdu nás v kempu čekalo překvapení mravenci zamořené chatky. Množství těchto potvůrek mohu vyjádřit tak, že se pod nimi ztratila celá dvoupatrová postel. I když jsme se spolu s mými třemi spolubydlíci pokusili proti této armádě, usoudili jsme, že bude rozumnější ustoupit a přesunout se do jiné chatky. Po znovuubytování jsme si pak večer zkrátali fotbálkem, volejbalem a samozřejmě táborákem s ostatními členy výpravy.

Druhý den byla plánovaná trasa o něco příjemnější. Kilometrová distance byla o něco větší než předchozí den, jeli

jste však téměř stále po rovině. Naším cílem bylo území tří států, soutok Moravy a Dyje. I tato cesta se obešla bez větších problémů, pár prasklých duší bylo maličkostí. Večer jsme se s Pálavou rozloučili v útulné hospůdce nedaleko kempu při sledování fotbalu a následným táborákem, při kterém jsem mimochodem zjistil, že dobrou náhradou chleba ke špekáčku jsou sýrové křupky z Kauflandu.

V sobotu pak už následovalo pouze sbalení krámů a cesta domů, opět vlakem z Břeclavi. Jako vášnivý cyklista jsem si já osobně akci velmi užil. Doufám, že se na ní příští rok uvidím třeba i právě s vámi!

Robin Zelík, kvinta

Pálavou na kole II

Je 24. června 2015, 8 hodin ráno. Na otrokovickém nádraží se sešla skupinka lidí. Dvacet odvážných cyklistů se vydává na túru do Lednice. Nervozita byla taková, že se dala krájet.

Prvním dopravním prostředkem nebyli překvapivě kola, ale vlak, který nás měl dovést na místo určení, tedy do Lednice. Po pohodlné hodině cesty vlakem, jsme mohli konečně nasednout na své kola a vydat se do nedalekého kempu v Lednici.

Nadešel okamžik popisu našich luxusních chatek. Chatky měli světlezelenou barvu, které byli sestavené z trámů a na bocích chatek byla okna, která měla mříž. Připadalo mi to jako bychom byli ubytovaní ve věznici. Po vstupu do těchto chatek jsem si připadal jako v márnici. Prvně co mě zarazi-

lo, byl ten otřesný puch a zároveň vlhkost, která byla jako v deštném pralese. Chatky obsahovali skříň, stůl, dvoje dvoupatrové postele a „luxusní“ ledničku, která nemrazila.

První den byl zakončený vycházkou do Lednicko-valtického Areálu. Na druhý den jsme se všichni moc těšili, jelikož nás čekala celodenní túra na kolech po Jižní Moravě, která měla kolem 70 kilometrů. Cesta byla naplánovaná přes Lednici, Valtice a Mikulov. Po pár rovinných kilometrech jsem měl dojem, že nás nemůže nic strašného čekat. Bohužel jsem se mýlil. Po výdechu ve Valticích nás čekal zlý sen a to byl strmý kopec, který měl měřit jen 6 kilometrů. V půli otřesného

výjezdu do kopce jsem měl milión chutí to vzdát. Po vyčerpávajícím výšlapu jsme dojeli do krásného Mikulova. Zde jsme měli rozchod na oběd. Po příjezdu do kempu jsme byli obětí nájezdů milovaných mravenců, kteří nám chtěli zničit naše „milované“ obydlí. Po vyčerpávajícím boji jsme se raději odstěhovali o dvě chatky dál.

Na druhý den byla naplánovaná trasa o něco kratší a jednodušší. Cílem této jízdy byl soutok Moravy a Dyje. Zde se setkávají tři státy a to Slovensko, Rakousko a naše milovaná vlast. Po příjezdu nás čekal táborák u kterého jsme se

všichni sešli jako před tím zmiňovaní mravenci.

V sobotu nás čekalo jen sbalení věcí a návrat domů vlakem.

Jelikož nemám moc rád jízdu na kole a hlavně po kopcích tak jsem byl s tímto výletem velice spokojený. A doufám, že sem ještě někdy zavítám.

Svyatoslav Reichel,
kvinta

Krásy Ostravska

Červnové akce spočívají v tom, že si každý ze studentů vybere z nabídky akcí tu, která se mu líbí a na ni se přihlásí. Zaplatí příslušnou částku a stráví tři dny s ostatními studenty z různých ročníků na místech, které jsou mu sympatické. Já jsem si vybrala exkurzi do Ostravy. Bydleli jsme na studentských kolejích. Navštívili jsme Dolní Vítkovice, kde jsme si prohlídli průmyslový areál, koksovny a vysoké pece. Dále jsme putovali vlakem do Frýdku-Místku, kde jsme navštívili sídlo firmy Marlenka, kterou založil Gevorg Avetisjan. Náš zájem uvítali i v Landek Parku, kde nás provedli dolem, ukázali nám systém podzemních štol a popsali celý vývoj těžby uhlí na Ostravsku.

Ve volném čase jsme se mohli podívat, kam jsme chtěli. Měli jsme zaplacenou jízdenku

na celý den, a tak nás většina skončila v nákupním centru, kde jsme si dali teplé jídlo. Neměli jsme totiž zajištěnou stravu, ale s tím každý z nás počítal.

Poslední den jsme navštívili výstavu historických aut, a protože nás byla většina holek, obdivovali jsme spíše šaty, které byly vystavené v pozadí..

Kristýna Zaoralová, kvinta

Řecko 2014

21.9.-30.9.2014 se vydala naše škola na historickou exkurzi do Řecka. Ubytování jsme byli v krásném domě Fany, který se nacházel ve městě Nei Pory blízko pláže a centra města.

Každý den jsme měli naplánovaný nabitý program. První den jsme jeli do Athén, kde jsme si prohlédli Akropoli a nakoupili jsem si tu pár suvenýrů. Druhý den jsme vyrazili do měst Pella (bývalé hl. město Makedonie) a Edessa neboli tzv. „město vodopádů“.

Uprostřed týdne jsme si udělali volný den na koupání v moři a opalování se na pláži. Všichni jsme si pochutnaly na výborném Frappe. Někteří z nás dali přednost válení se na plá-

ži, jiní si raději zahrály volejbal nebo si stavěly hrady z písku.

Další den jsme jely do Delf, kde jsme navštívili slavnou věštírnu. Cestou zpět jsme se stavili u památníku Thermopyly, u kterého jsme si pořídili společnou fotku, tak jako skoro u každé památky, kterou jsme za tento týden navštívili. Předposlední den jsme jeli do města Thessalóniké – Soluně, kde jsme si prohlédli historické centrum a nakoupili další suvenýry.

Poslední den jsme jeli na ostrov Euboia (římské termální lázně Lutra Edipsou). Ovšem díky špatnému počasí jsme si pohodlí lázní nemohli vychutnat naplno a do bahna a koupání se vrhla pouze

hrstka z nás. Po návratu z lázní do města Nei Pori jsme si zašli ještě na trh, kde jsme si nakoupili olivy, různé koření, olivový olej a mnoho dalších věcí.

Poslední den jsme se sbalili, rozloučili se s naší skvělou průvodkyní Pe-

trou a vyrazili jsme na dlouhou cestu domů do ČR. Všichni jsme si tento zájezd moc užili. Mně osobně se nejvíce líbili lázně a voda, která tekla do kopce. Byla sranda a všichni jsme si dovezly hodně zážitků

Gabriela Pallová, kvinta.

Putování Zlínským krajem

Červnové akce trvaly tři dny. Každé ráno jsme měli sraz na nádraží v Otrokovicích a jeli na předem určená místa.

První den jsme jeli do Luhačovic. Vyjžděli jsme okolo osmé hodiny ráno. Od nádraží jsme ušli kousek k prvnímu pramenu, kde také začínala naše prohlídka. Měli jsme sympatickou průvodkyni, která nám prozradila spoustu zajímavých věcí o Luhačovicích, o jejich historii a také jsme měli možnost ochutnat zdejší prameny. Po komentované procházce jsme měli rozchod v kolonádě, kde jsme si mohli odpočinout a poznat krásy Luhačovic i z vlastního pohledu. Po poledni jsme vyrazili domů. Málem jsme nestihli vlak, protože si spolužačky objednaly pizzu deset minut před odchodem na ná-

draží. Tento výlet byl asi nejméně zábavný, ale velice se mi líbila architektura některých zdejších domů.

Druhý den jsme navštívili Kroměříž. Byl horký letní den a chodit s batohem bylo více než vyčerpávající. Přesto jsme se s úsměvem vydali do květné zahrady, kde jsme měli rozchod, takže každý z nás šel tam, kam se mu zrovna zalíbilo. Z květné zahrady jsme pomalu šli na náměstí, kde jsme zase dostali rozchod, tuším že na dvě hodiny. Šli jsme se s dvěma spolužačkama podívat ke střední škole chovatelské, kde byl výběh pro koně a zrovna jsme stihli cvičení ve výběhu.

Po odpočinku u střední školy jsme se vydali zpět na náměstí, odkud jsme i se třídou pospíchali na vlak do Zlína. Byl to skvělý výlet, poznala jsem pár nových spolužáků a viděla jsem spoustu zajímavých věcí.

Třetí den měl být volnější, spíš odpočinkový, přesto jsme opět nasedli na vlak a jeli do Hranic, kde jsme měli možnost vidět propasti. Tam jsme strávili spoustu času

v lese, což se mi velice líbilo. Poté jsme šli na prohlídku do jeskyně. Když zhrnu celé červnové akce, musím říct, že sem z toho byla velice nadšená, líbilo se mi že jsme měli volnost, přesto jsme poznali spoustu zajímavých míst, atmosféra v naší skupince byla pozitivní a všichni jsme dojeli spokojení, zážitkama znavení domů.

Anna Zahnášová, kvinta

Putování Zlínským krajem II

První den začala naše expedice putování po městě Luhačovice, kde jsme ochutnávali prameny a poznávali krásu zdejšího lázeňského prostředí. Bohužel mnoho lidí se štítilo ochutnat léčivé prameny, a tak jsem jich ochutnal asi 9 já a dále se pak postupně přidali učitelé, a když se naše prohlídka chýlila ke konci i žáci. Cestovali jsme vlakem po jednokolejové trati až do Starého Města, a proto jsme museli čekat, až přejede druhý vlak, aby nedošlo k neštěstí. Počasí nám vyšlo a my spokojeni jsme odjížděli z tak krásného místa domů do hluku, spěchu a stresu. Jakmile jsme dojeli na nádraží do Otrokovic, už jsme se těšili na další pokračování našeho putování.

Druhý den jsme se zase vydali vstříc dobrodružství. Tentokrát jsme jeli na sever do Zbrašovských aragonitových jeskyní. Bohužel, když jsme projížděli obcí Hulín,

strojvedoucí s vlakem prudce zabrzdil, neboť na trati stala se nehoda. Chodec totiž vešel do kolejiště a projíždějící vlak (Ex Moravia 101, Moskva Beloruskaja- Wien Westbahnhof) jej srazil. Dále na trati už žádný problém nebyl. Když jsme přijeli na místo, zaujala mě krásná příroda. Postupně jsme se vydali na procházku, která měla být zakončená u naší nejhlubší propasti. Překvapeně jsme zírali do jádra propasti. Úchvatný byl i pohled na Oderské vrchy, místo, kde pramení významná česká řeka Odra. Po prohlídce propasti jsme přešli z kopce do údolí, ochutnali jsme několik zdejších pramenů a přesunuli jsme se do jeskyní. V jeskyních bylo sice zima, ale prohlídka stála za

to. V jeskyních je zakázáno fotit, a tak jsme nepořídili žádné fotografie z prohlídky, což mě velmi mrzelo.

Třetím dnem končila naše expedice v Kroměříži. Zase jsme cestovali vlakem. Vlak do Kroměříže byl ale značně přeplněn, a tak jsme se v horku museli v neklimatizovaném vlaku mačkat jako sardinky ve vlastní šťávě, což byl pot. Po náročné cestě jsme pohlédli historickými očima

na zámek a pomalu jsme se odebírali do úchvatné květné zahrady, kde jsme mohli pozorovat nejen rostliny ve sklenících, keře, krušpánky a rozkvetlé skalničky či sukulenty, ale i zabloudit v bludišti nebo jen v klidu posvítit u fontánky. S obdivem jsme si prohlíželi barokní sousoší a s údivem jsme nahlíželi na fresky a malby. Po prohlídce zahrady jsme rovněž s údivem pohlíželi na historické centrum města. Po cestě do Kroměříže jsme zklamaně tesknili a zároveň se těšili na další červnové akce.

Miloslav Staněk, kvinta

Mayové

Jak už všichni víte, na konci školního roku se pořádají tzv. červnové akce. Každá akce je zaměřená na něco jiného. Já jsem si letos vybrala poznávání Mayské kultury. Tuto akci pořádaly pí.uč. Vlasáková a pí.uč. Maťátková.

První den byla v plánu návštěva zlínské ZOO Lešná. Sraz jsme měli někdy kolem půl deváté na náměstí Práce ve Zlíně. Odtud jsme si svezli zadky autobusem až před ZOO. Když jsme si zakoupili vstupenky a pobavili se u krmení lachtanů, šli jsme obsadit lavičky před Yucatan a paní učitelka Maťátková nás začala poučovat o životě starých Mayů (kdo byli, jak žili, jejich zvyky a tradice...). Místy byl její výklad možná trošku zdlouhavý, ale i tak jsme se dozvěděli dost zajímavých věcí (paní Formánková bude v dějepise jistě mile překvapena).

Potom jsme se rozdělili do dvojic a dostali papír s otázkami, které jsme dostali za úkol vyplnit. Následně jsme vtrhli do Yucatanu a z informačních cedu-

lek opisovali odpovědi, po kterých jsme tolik prahli.

Venku nám paní učitelky naše poznatky zkontrolovaly. Dostali jsme rozchod a domluvili se kde a kdy se zas setkáme. Pak už jsme se nadšeně rozeběhli očumovat zvířátka. Naše trojčlenná skupinka jako první zamířila k opicím. Bylo až neuvěřitelné, jak se podobaly některým mým nejmenovaným spolužákům.

Další zastávkou byli rejnoci, na které se spousta z nás těšila nejvíc. Když jsme vešli do Rejnočí zátoky (tak se ta budova jmenovala), museli jsme si nejprve důkladně umýt ruce. Pak teprve nás pustili k bazénku s rejnoky. Byli úžasní (i když teda malinko slizcí).

Pokračovaly jsme směrem k žirafám a slonům. Žirafy nám ochotně zapózovaly na foto a surikaty zrovna tak.

Jenom sloni se k nám neustále otáčeli zadkem (neberu si to osobně).

Dále jsme ještě stihly nakrmit rybičky a kachny. Naše poslední zastávka (na víc nám nezbyl čas) byla v takovém tom „dětském koutku“ (jsou tam, poníci, velbloud, hřiště...), kde jsme se najedly a pak už rychle pospíchaly k Yucatanu, kde byl sraz. Tam jsme si ještě stihli říct, co se nám nejvíc líbilo a pak už hupky dupky na bus.

Kateřina Šibravová, kvinta

Mayové II

Dne 24-26.2015 jsme se vydali prozkoumat život Mayů v Zoo Lešná. Vedla nás paní Maťátková a paní Vlasáková. Sraz jsme si dali na nádraží v Otrokovicích. Jeli jsme autobusem č.2 až na Školní, zde jsme přesešli na autobus č. 36. Prozkoumali jsme život Mayů v Yucatanu. Doplnovali jsme otázky na které jsme hledali odpovědi v hale Yucatan. Poté jsme měli čas si projít celou Zoo. Na druhý den jsme měli sraz před školou a paní učitelky nakoupili korálky a další věci na výrobu šperků. Kreslili jsme si masky Mayů, které jsme našli na internetu. Pak jsme se fotili před webkamerou a udělali jsme společné foto. Potřebovali jsme šperhák a ruč-

ník, do, kterého zapíchneme šperhák. Na poslední den jsme se nachystali pořádně. Vzali jsme si sportovní oblečení a vyrazily ze školy směr Žlutava. Ještě před tím jsme se seznamovali a hráli různé hry např. tichou poštou, pantomimu, kopání na bránu. Sebou jsme si měli vzít náplň do tortil. Šli jsme pěšky a vykládali a užívali jsme si ten klid. Nahoře na Žlutavě jsme seděli u táboráku a povídali jsme různé příběhy, oblíbené filmy a knihy. Poté jsme šli na zmrzlinu a pak byl rozchod domů.

Jakub Nerád, kvinta

Seznamovací kurz kvinty

Dne 10.9 se žáci kvinty zúčastnili adaptačního kurzu na Trojáku. Sraz byl na konečné zastávky Velíková. Žáci si s sebou měli vzít obsah batohu do sedmi kilo a tak hned ze začátku s tím někteří měli problém. Přebývající kila se sbalila do pytle a žáci si pro ně museli dojít pěšky až na Troják. Rozdělili se do dvou skupin a každá šla jinou cestou. Po cestě se řešili různé hádanky, tajenky, úkoly a hry. Trasa měřila necelých, vyčerpávajících třináct kilometrů. Jedna skupina šla přes Vlčkovou a druhá přes Kašavu a Držkovou. Cestou se ze začátku stal hned první úraz a to pohmoždění nohy. Po pěti hodinách žáci došli konečně do tábora a cestou složili písničku, kterou poté zazpívali vedoucím adaptačního kurzu. Vedoucí žáky radostně uvítali a ubytovali je. Hned po příchodu nám dali hodinu vol-

na a poté se začali hrát hry. Vedoucí žáky překvapili tím, že pytle s oblečením, které se odebralo z těžkých batohů, si museli žáci zasloužit a to způsobem, že utvořili dvojice a dvojici se dal míček, který museli žáci přitisknout hlavou a přejít překážky. Pro žáky, kteří neměli batoh přes sedm kilo, tudíž neměli pytel s oblečením, pro ty to bylo velice zábavné. Po několika pokusech se to konečně všem povedlo a mohli jít na večeři. Po večeři dali vedoucí žákům volno, aby se lépe seznámili. Druhý den ráno žákům sice poprchalo, ale ani tak je to neodradilo od dobré nálady. Dopoledne strávili hraním her uvnitř hlavní budovy a po obědě se žáci přesunuli na hřiště. Hrála se hra člověče nezlob se kde se žáci rozdělili do několika skupin a tolik kolik hodili na kostce, tolik běželi koleček a chytali se při tom. Při této hře se stal další úraz nohy. Vše se nějak vyře-

šilo a hry pokračovali dál. Tentokrát nás chtěli vedoucí potrápit a svačinu nám přivázali na provázek ke dvěma stromům a my si museli vzájemně pomáhat, abychom se najedli. Většina her se odehrávala v lese, například jsme si museli zapamatovat krátké básničky a předávat je dalšímu, nebo jsme běhali do lesa, abychom si zapamatovali tváře banditů a pak je skládali. Všechny tyto hry byly založené na tom, abychom společně komunikovali, pomáhali si, a zároveň se u toho bavili. K závěru dne jsme přichystali oheň a opékali špekáčky. Naneštěstí se při večerní hře stal další úraz a to s kolenem. Na ukončení dne jsme si zahráli poslední hru a to s názvem „střechy“, kde jsme pobíhali okolo celého areálu. Někteří nevěřili, že tak primitivní hra

může být tak zábavná. Po náročném dni jsme všichni ulehly do postele vyčerpaní. Když jsme ráno vstali, vedoucí nám dali za úkol uklidit chatky, tábor a sbalit se na cestu. Celý adaptační kurz se žákům moc líbil i kuchyně, i vedení a vše si až do poslední chvíle pochvalovali.

Martin Pospíšil, kvinta

Seznamovací kurz kvinty II

Vše to začalo dne 10.9.2015 v 9:00 ráno na Velíkové. Byl to slunečný čtvrtek. Jako první jsme museli zvážít naše tašky, protože bylo pravidlo, že se taška musí být lehčí než 7 kg. Ti, kteří se do tohoto limitu nevlezli si museli nadbytečné věci dát do batohu, nebo jim byl přidělen pytel se jménem. Po té jsme byli rozděleni na dvě skupiny. Každá šla jinou cestou. Skupiny dostali svého vedoucího, kterému byly přiděleny dopisy s indiciemi cesty. Skupina, ve které jsem byl já, měla v první dopisu šifrovanou zprávu o tom, přes jakou první vesnici půjdou. Byla to Kašava. Tak jsme se vydali do Kašavy, kdy jsme dostali další dopis, ve kterém bylo zašifrováno jméno další vesnice, a to byla Držková. Po cestě jsme hráli hry.

Když jsme přišli na místo, kde budeme nocovat, tak jsme se dozvěděli, že ještě ten den budeme hrát nějaké hry. Další dny probíhali velice podobně. Ráno jsme vstali, šli jsme se nasnídat. Po snídani jsme hráli hry až do poledne. V poledne jsme se šli naobědvat a po jídle jsme měli své osobní volno. V osobním volnu se většinou hrál stolní tenis, nebo jsme si povídali. Když skončilo osobní volno, tak jsme hráli další hry. Většinou ty, při kterých se běží do lesa. Tyto hry jsme hráli, až do večere. Jeden večer se konal táborák, při kterém se hráli hry. Asi nejlepší hrou byly střechy, při kterých jsme se hodně nasmáli. Následující den jsme po obědě bohužel jeli domů.

Celý kurs bych zhodnotil jako naprosto povedený. Škoda, že se takových věcí neděje přes rok více.

Tomáš vláčilík, kvinta

Seznamovací kurz kvinty III

Náš osobnostní kurz začal v malé vesničce jménem Veliková. Ale ještě než jsme se vydali na naši dlouhou cestu na Tesák museli jsme si sbalit věci do 7 kg, což byl pro většinu zúčastněných problém, dokonce i pro pana učitele. No ale hned jak se nám všem podařilo dostat do 7 kg tak začala naše cesta.

Jakmile jsme se vydali na naši cestu, tak už na nás čekal první úkol. Za úkol bylo poskládat co nejdelší řadu ze všeho možného oblečení – někteří to vzali doopravdy vážně a na těle jim zbyla jenom jedna část oblečení (ne byly to ponožky), ale jiní to pobrali trošku jinak a těm zase

ani jedna část oblečení nebyla. Po dokončení tohoto velmi náročného úkolu bylo před námi tak 10 km cesty. Těchto 10 km jsme si řádně užili a doplnili o kde jaké vtípky.

Po vyčerpávající cestě jsme konečně došli na Tesák, kde na nás odpočinek rozhodně nečekal. Naopak další aktivity jako bylo, lidské člověče, kde si naše spolužačka Ad'a udělala menší zranění (cosi s kotníkem). No ale pokračujeme dál, po člověče jsme měli svačinku v podobě jablka přivázaného na špagátek připevněný na stromě, samozřejmě bez použití rukou. Po velmi osvěžující svačince jsme měli osobní volno, které jsme využili každý jinak. Někdo hrál fotbal, někdo zase ping pong a někdo si chtěl jenom tak pokecat.

Další den jsme vstávali okolo 8:30 a šli na snídani. Po velmi vydatné snídani jsme se dali do

první hry. V první hře jsme si zahráli na obchodníky s obilím, dřevem, třešněmi a ledem. Po této velmi vyčerpávající hře jsme si museli dát svačinku. Dostali jsme do dvojice jeden jogurt a 2 lžičky. A úkolem hry bylo nakrmit toho druhého jogurtem, ale tak aby byl co nejmíň zašpiněn. Ale pozor, celé to probíhalo se zavázanýma očima. No tak to dopadlo tak že někteří měli jogurt úplně všude a jiní zase skoro nikde. Jakmile jsme se nasytili tak jsme se pustili do dalších miniher a všichni se už těšili na večerní táborák. U táboráku jsme si všichni opekli špekáčky a zhodnotili celý pobyt. Ten se všem nadmíru líbil a byli bychom jsme tam klidně déle.

A všechno jsme zakončili další den, kdy jsme se sbalili a zahráli poslední hru, ve které jsme si na papír připevněný na zádech psali vlastnosti. Všichni tam měli samé pozitivní věci a mohli jsme se s veselou náladou vydat domů.

Jiří Vodárek, kvinta

Seznamovací kurz kvinty IV

Jako každý rok se i letos pořádaly osobnostní kurzy pro primu, kvintu a 1.A. A jelikož i my jsme nějakým záhadným způsobem prošli do kvinty, tak pobyt čekal i nás.

Prvního dne jsme se setkali na smluveném místě, na Velíkové ve Zlíně, kde nám nekompromisně zvážili zavazadla a pár účastníků se dokonce muselo na chvíli rozloučit se svými věcmi, které si však v průběhu pobytu vybojovali zpátky. Nicméně po odevzdání svých zavazadel do auta jsme se vydali, rozdělení do dvou skupin, v doprovodu pana třídního Špačka, paní Krejčířkové a studentů vyššího gymnázia na strastiplnou cestu do tajuplné Amazonie, jak bylo psáno v úvodních instrukcích. Záhy jsme ale zjistili, že rozcestníky a značky v lese poněkud nesouvisí ani s Amazonií ani

s žádným jiným letoviskem, nýbrž opět se starým známým Tesákem, kde se kurzy GO pořádají již od nepaměti. Šli jsme tedy lesem i mezi poli, odkázáni na značky a obálky od učitelů, ve kterých se většinou skrýval úkol, po jehož splnění jsme obdrželi další instrukce kam jít.

Po náročném výšlapu jsme konečně dorazili do cíle, kde nám byly přiděleny chatky, a my mohli na chvíli vydechnout. Poté jsme dostali vyslouženou večeři, která mým překonala naše očekávání, protože byla opravdu výtečná, ostatně jako všechno jídlo zde.

Následující dva dny se odvíjely v duchu poznávání se navzájem s novými spolužáky a upevňování kolektivních vztahů. Hrály se různé hry, ať už fyzicky či psychicky ná-

ročnější, dávali jsme čistotu svých mikin do rukou našich spolužáků při vzájemném krmení jogurtem se zavázanýma očima, nebo jsme si rozdávali jemné facky či plácnutí po zadnici – vše v rámci hry, pochopitelně.

Trvalo to sice jen krátce, ale myslím, že se tam všem zalíbilo. I tak jsme se ale těšili, až nás autobus odveze domů, kde nebudeme muset spát ve spacáku, aby nám v noci nebyla zima. Celkově se domnívám, že kurz dopadl velmi dobře, když tedy pomineme malé fyzické újmy našich dra-

hých spolužáků, kteří se nepohodli s gravitací a skončili s pohmožděnými kotníky či koleny. Nicméně myslím, že kromě těchto detailů jsme si všichni užili spoustu legrace a odnesli plno nezapomenutelných vzpomínek.

Podle mě jde v tomto kurzu ve vyšších ročnících spíš o poznání a prohloubení vztahů mezi lidmi již ve vzniklém kolektivu, než o seznamování se s úplně novými lidmi a budování nové skupiny, ačkoli i my jsme mezi sebe přijali pár nových spolužáků.

Kateřina Vráželová, kvinta

Seznamovací kurz kvinty V

10. 9. 2015 se za účelem začlenění nových žáků do kolektivu žáci kvinty vydali na osobnostní kurz. Všechno to začalo ve Velikové, kde se žáci rozdělili do dvou skupin. Každá jednotlivá skupina šla jinou trasou. Při cestě studenti plnili všelijaké úkoly a hlavolamy. Po několikahodinovém ničení vlastních kloubů kvintáni spatřili majestátnost chaty Pod Tesákem.

Po rozřazení do chatek se studenti vypravili do lesa k první aktivitě. Touhle aktivitou se rozumělo přenesení míčku přes pavučinu z lan ve dvojicích. Takovou „hru“ museli podstoupit ti, kteří měli své zavazadlo nad váhový limit, nebo se jinak prohřešili.

Pokud zrovna nebyla na programu žádná lektory zadaná aktivita, chlapci trávili svůj volný čas hlavně hráním fotbalu a holky se bavily a navštěvovaly se na chatkách. Mezi lektory vymyšlené hry patřily některé oblíbené kousky, jako například jakási modifikace populárních her jako *Activities* nebo *Člověče nezlob se*.

Závěrečné shrnutí: Jídlo, podávané v místní kuchyni, bylo obstojné. Jen malé množství studentů utrpělo zranění, ke kterým patří pár vymknutých kotníků a nějaké pohmožděniny. Všichni kvintáni se úspěšně vrátili domů.

Lukáš Vyoral, kvinta

Táta říká dceři: "Jestli zítra dostaneš z té písemky horší známku než jedničku, zapomeň, že jsem tvůj otec."

Druhý den se otec ptá: "Tak co jsi dostala z té písemky?"

Dcera po chvílce odpoví: "A ty jsi kdo?"

Maminko, mě se do té školy nechce. Děvčata ze mě mají srandu, kluci mi podráží nohy, učitelé mě nemají rádi, já tam nepůjdu!
"Musíš, jednou jsi tam ředitel..."

Před školou stojí značka: Pozor!
Nepřejeďte děti.
Pod ní dopsáno: Počkejte si na učitele!

"Pane učiteli, já si myslím, že si tu pětku nezasloužím!"
"Já také, ale šestky nemáme!"

Kateřina Šibravová, kvinta

Zdroj vtipů: www.evtipy.cz

Za případné chyby v člancích zodpovídají jejich autoři.

Autoři fotek: studenti a učitelé Gymnázia Otrokovice.

5			1					
	9	6				8	2	
					7			9
					3			6
	7	4				9	1	
2			5					
7			6					
	8	3				5	7	
					4			1

Profesor říká: "Dnes vás pustím o čtvrt hodiny dřív. Odcházejte prosím potichu, ať nevzbudíte nikoho ve vedlejších učebnách."

JSME NA
WEBU !

WWW.GYOTR.CZ